

WIE NIET WEG IS

M.J. Arlidge bij Boekeryj:

Met Helen Grace:

Iene miene mutte

Piep zei de muis

Pluk een roos

Klikspaan

Naar bed, naar bed

Wie niet weg is

Klein klein kleutertje

In de maneschijn

Nog lange niet

Niemand zeggen

Twee kleine visjes

Met Adam Brandt:

Kom je spelen?

M.J. Arlidge

**WIE
NIET
WEG
IS**

Helen Grace loopt een race tegen de klok.
De inzet? Haar leven.

Eerste druk 2017
Achttiende druk 2022

ISBN 978-90-225-8613-6
ISBN 978-90-225-9569-5
ISBN 978-94-023-0990-4 (e-book)
ISBN 978-90-528-6112-8 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Hide and Seek*
Vertaling: Harmien Robroch
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2016 M.J. Arlidge
All rights reserved. The moral right of the author has been asserted.
© 2017 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Snel liep ze met gebogen hoofd verder. Het was vanavond druk op de gang, maar ze wurmde zich langs iedereen heen en keek geen moment om. Ze kreeg scheldwoorden en verwensingen naar haar hoofd geslingerd en toen ze de hoek om ging naar haar vleugel, voelde ze een dikke klodder spuug in haar nek landen. Normaal gesproken zou ze zich omdraaien en haar aanvaller confronteren – ze hield van het geluid van brekende botten – maar dat was vanavond niet mogelijk.

Over een kwartier gingen de celdeuren dicht en Leah wist dat ze veilig zou zijn als ze haar cel wist te bereiken. Ze had zich geëisd gehouden in de werkruimte en zich verstopt in een ongebruikte opslagkamer, maar toen de bel aangaf dat het recreatie-uur ten einde was, wist ze dat ze snel moest zijn. Ze was niet bijgelovig van aard, maar op het moment dat ze haar schuilplek had verlaten, had ze haar kruisje drie keer gekust, de namen van haar jongens gemompeld en gebeden voor geluk. Ze had zo'n gevoel dat ze het nodig had.

Ze wisten het. En nu kwamen ze haar achterna. Het was slechts een kwestie van waar en wanneer. Holloway was een doolhof van smalle, slechtverlichte gangen met overal de gelegenheid om iemand in een hinderlaag te lokken. Leah kende het terrein beter

dan de meesten – ze zat hier al vijf jaar – maar dat was geen garantie. Niet als je door een meute werd opgejaagd.

Toen ze haar pas versnelde, werd Leah opeens overmand door angst – ze had sterk het gevoel dat ze hier dood zou gaan, te midden van deze smerigheid en ellende. Ze zag zichzelf al doodbloeden op de vloer terwijl haar aanvallers om haar heen stonden met ogen vol haat...

‘Doe effe normaal, mens.’ De woorden kwamen er scherp fluisterend uit. Leah snoerde zichzelf direct de mond en baalde van haar eigen zwakte en stomheid. Ze zat zwaar in de nesten, dat was een feit, maar ze was bijna thuis – ze zou wel gek zijn om dat nu te verpesten. Ze haalde diep adem, liep de gang uit, stak de loopbrug over en rende met twee treden tegelijk de trap naar de tweede verdieping op. Ze deed haar best om geen geluid te maken, maar haar voetstappen roffelden in een dof, metalen ritme. Haar blik schoot van links naar rechts, verwachtte elk moment een aanval, maar tot haar verrassing kon ze gewoon verder.

Sterker nog, niets leek vanavond anders. Terwijl Leah haar vleugel bekeek, zag ze dezelfde oude bekenden die scholden en lachten voordat ze werden ingesloten voor de nacht. Iedereen leek ontspannen, blij zelfs, en Leah voelde wat optimisme in zich opkomen. Misschien waren al haar zorgen voor niets geweest. Een korte sprint en ze zou veilig en wel in haar cel zitten.

Ze moest nu alleen het juiste moment kiezen.

2

Ze voelde hun blikken in zich boren.

Zo was het al vanaf het moment dat ze hier was gearriveerd. In de pikorde van de gevangenis vielen politiemensen ergens tussen verklikkers en kindermoordenaars, ze waren onderwerp van ziekelijke nieuwsgierigheid en spot. En dus werd ze vanaf loopbruggen, vanuit celdeuren en achter serveerluiken in de gaten gehouden. Inspecteur Helen Grace was, in afwachting van haar rechtszaak, al veroordeeld door haar medegevangenen, die haar hadden bestempeld als moordenaar en perverseling en die niet aarzelden om haar een ouderwetse Holloway-afstraffing te geven. Vooraan in de rij stond een handjevol gewelddadige misdadigers die Helen zelf had opgeborgen. Voor hen was wraak nemen op de te schande gemaakte politievrouw zowel een plicht als een cadeautje.

Alleen onder werktijd had ze even geen last van de dagelijkse beledigingen en het terloopse geweld – gevangenen wisten als geen ander dat ze niet aan het reilen en zeilen van het gevangenisstelsel moesten komen – maar dat bood weinig troost. Taken werden door het personeel toebedeeld en de bewaker die Helen toegewezen had gekregen, een potige sadist die Campbell heette, genoot ervan om haar het onaangenaamste werk te geven. Toilet-

ten en douches, medisch afval, de was en, het ergste, keuken-dienst.

Dat was altijd een lastige klus, maar vanavond was het bijzonder slopend geweest dankzij de rotzooi die Lucy had achtergelaten. Lucy was een gevangene die door het leven ging als man, maar niettemin haar straf in Holloway moest uitzitten omdat ze biologisch gezien een vrouw was. Ze verafschuwde het hier en was in een gecompliceerde rechtszaak verwickeld om overgeplaatst te worden naar een mannengevangenis. Haar medegevangenen wisten dat en genoten ervan om haar op te naaien door te weigeren haar zelfgekozen naam te gebruiken: Michael. Het was weer eens uit de hand gelopen en tijdens de knokpartij die volgde, waren rake klappen gevallen. Toen Lucy na een tijdje overmeesterd was, had ze overgeven en daarmee was Helens schoonmaak-klus nog onaangener geworden.

Helen was bijna klaar en probeerde nog een paar minuten tijd te rekken voordat ze weer op cel moest, toen ze iets hoorde. Zonder op te kijken wist ze wie het was. De gevangenen waren allemaal terug naar hun eigen vleugel en die trage pas was onmiskenbaar. Ze keek op en zag dat Cameron Campbell dichterbij kwam en een spoor aan voetstappen op haar pas gedweilde vloer achterliet.

‘Je hebt een stukje overgeslagen,’ zei Campbell, en hij wees naar zijn voetafdrukken.

‘Sorry,’ antwoordde Helen. ‘Het zal niet weer gebeuren.’

‘Zorg daarvoor. Als er één ding is waar ik een hekel aan heb, dan is het... slordig werk.’ Terwijl hij sprak, tilde hij zijn rechtervoet op en duwde tegen de rand van Helens emmer tot deze omviel en er een enorme hoeveelheid kotswater over de vloer golfde. Helen zag het stromen en keek toen naar Campbell met ogen die vlamden van woede.

‘Opnieuw,’ ging Campbell achteloos verder, en hij liep langs Helen heen. ‘Ik wil dat het hier spic en span is voor de kerstfestiviteiten.’

Woedend bukte Helen zich om de mop te pakken en op hetzelfde moment voelde ze hoe een puntige elleboog in haar nieren werd geramd. Het was zo onverwachts en hard dat ze even geen lucht kreeg en op haar knieën viel en zich aan de rand van de emmer moest vasthouden. Campbell liep onverstoorbaar verder en nam geen moeite om nog achterom te kijken, maar de meisjes op de loopbruggen genoten van de voorstelling.

‘Kijk die smeris met haar neus in de smerigheid,’ riep een grapjas, en de anderen deden al snel mee.

Helen hief haar hoofd op en weigerde zich te laten kennen, maar ze zag alleen maar spottende gezichten – die lachten, graptten en genoten van haar ellende. In haar vorige leven was ze een gerespecteerde politievrouw geweest – ze zou iemand als Campbell snel en gedecideerd aangepakt hebben – maar nu stond ze machteloos. Hier was ze het mikpunt van grappen, liep ze voortdurend gevaar en was ze een aantrekkelijke trofee voor een gevangene die dapper genoeg was om een aanval te riskeren.

Ze had het tot nu toe weten te overleven, maar hoelang kon ze dit volhouden? Ze werd aan alle kanten omringd door vrouwen die haar keel zouden doorsnijden als ze maar even naar hen keek en toch leken de autoriteiten vastbesloten om haar hachelijke situatie te negeren. Ze kon geen kant op, kon zich nergens verstoppen en dus kon Helen haar aandacht geen moment laten verslapen, zich nooit ontspannen.

In Holloway loerde overal gevaar.

3

De voetstappen kwamen plotseling tot stilstand en Leah keek snel op, maar enkele seconden later klapte haar celdeur dicht en hoorde ze het geruststellende geluid van de vergrendeling. Uitgeput maar opgelucht liet ze zich op haar bed vallen.

Ze had vanavond geluk gehad. Ze had van het opstootje in de keuken gebruikgemaakt – Campbell had zich weer eens ten koste van haar buurvrouw vermaakt – om haastig terug te gaan naar haar cel. De tien minuten die volgden voordat ze werd ingesloten, waren afschuwelijk geweest, maar nu was het voorbij.

Het luikje klapte open en er verscheen een paar ogen. Leah kende de ogen die haar bespiedden inmiddels goed en ze kon precies zien van welke bewaarder ze waren. Campbells ogen waren grijs en koud, die van Sarah Bradshaw lichtgroen en die van Mark Robins chocoladebruin. Die laatste deed vanavond de ronde. Leah glimlachte in zichzelf toen ze hoorde dat hij de meiden een voor een hun cel in maande.

De meeste vrouwen hadden een hekel aan dit deel van de dag. Als de avond viel, werden ze alleen met zichzelf en hun donkere gedachten opgesloten. Velen waren als kind verwaarloosd, sommigen waren misbruikt en vrijwel iedereen had zichzelf op een bepaald moment wel verwond. De nacht bracht herinneringen

aan verlating en eenzaamheid boven waardoor veel meiden over de rand van de afgrond werden geduwd. Geen wonder dat de meeste zelfmoorden werden gepleegd als het donker was.

Maar Leah vond het niet erg om opgesloten te worden. Overdag had ze al genoeg te verduren, moest ze zichzelf zien te beschermen, dus de nacht was háár tijd. Een tijd waarin ze zich kon inbeelden dat ze ergens anders was. Waarin ze zichzelf kon laten geloven dat ze thuis was bij haar jongens. Bij Dylan en Caleb. Dat ze gewone dingen deed. Een goed mens was. Dat ze moeder was.

Vaak moest ze huilen als ze aan hen dacht, maar de tranen gaven haar op de een of andere manier een warm gevoel. Alsof hun liefde op die manier dicht bij haar was. Hierdoor opgevrolijkt maakte ze van haar tijd alleen gebruik om haar toekomst uit te stippelen, te bedenken hoe ze weer bij haar jongens zou kunnen zijn. Ze had levenslang en bezoekersspasjes waren schaars, dus moest ze creatief denken.

Het zou een groot risico betekenen, maar ze kon geen andere manier verzinnen. Haar moeder en de jongens kwamen morgen op bezoek en als ze in het bezoekerscentrum was, zou ze eisen dat ze de directeur te spreken kreeg. Ze had overplaatsing naar de halfopen afdeling verdiend. Van daaruit kon ze misschien naar een open gevangenis. Was het te veel om te hopen dat ze ooit vervroegd zou worden vrijgelaten?

Leah ging languit op bed liggen en trok de deken tot onder haar kin. De zon ging onder en daar werd ze meestal kalm en ontspannen van. Maar vanavond was ze gespannen en kon ze geen rust vinden. Haar gedachten gingen steeds weer terug naar haar jongens. Naar het grappige giechellachje van Dylan als hij werd gekieteld. Naar het zachte, dunne haar van Caleb. Naar dat warme gevoel dat ze kreeg als ze 's morgens vroeg bij haar in bed lagen.

Het waren slechts herinneringen, steeds vagere herinneringen, maar ze waren het enige wat ze nog had. En dus kroop ze weg onder haar deken en ging ze op in het verleden, in de hoop dat ze in slaap zou vallen.

Als op commando gingen de lichten opeens uit en was ze in duisternis gehuld.

4

Helen stond bij het raam en staaarde naar buiten. Er hing een prachtige vollemaan die een zacht licht in haar sombere cel scheen. Zo werd een limoengroen geschilderde ruimte zichtbaar van drie bij drieënhalf, met een bed, wasbak en toilet aan de grond vastgeschroefd. Dit was nu Helens wereld.

Het was al ver na insluiting, maar ze stond hier vaak zo en gaf de voorkeur aan haar eenzame wake boven het 'comfort' van haar smalle bed. Het ledikant was oud, het matras was bobbelig en ze kon toch niet slapen door al het lawaai. Zodra het licht uitging, begon het: gevangenen die naar elkaar riepen, om hun moeder riepen, om God riepen. Het was even aanhoudend als voorstelbaar. Als het roepen stopte, hoorde je kreunen. Als het kreunen stopte, hoorde je huilen. En als het huilen stopte, hoorde je het ongedierte.

Haar eerste nacht hier was er een grote rat over haar heen gelopen; hij was over haar bed heen geschoten en ergens in de muur verdwenen. Hij was een van vele die van mening waren dat zij hier de baas waren. Dag en nacht hingen er rond het toilet bromvliegen die de kleine cel deelden met de kakkerlakken die tevoorschijn kwamen als het donker was. De eerste paar keer dat Helen ze over de vloer had zien kruipen, had ze ze platgestampt, maar

omdat het ene slachtoffer nog niet weg was voordat het volgende verscheen, had ze het opgegeven. Zij zaten hier ook gevangen, en dus had ze gekozen voor leven en laten leven.

Nu volgde ze 's nachts hun activiteiten voordat ze zich uiteindelijk uitgeput op bed liet vallen. De uren na insluiting waren voor Helen de zwaarste, wanneer de afschuw van haar situatie voelbaar werd. Het leek onmogelijk en toch zat ze hier in Holloway: de gevangenis waar haar zus had gezeten nadat ze hun ouders had vermoord. Enkele levenslang gestraften konden zich Marianne nog herinneren en spraken waarderend over haar intelligentie en humor en iets minder waarderend over het geweld dat ze gebruikte. Haar zoon Robert Stonehill had drie mensen vermoord om Helen in de val te laten lopen en als gevolg daarvan bracht ze haar tijd nu door in het gezelschap van leugenaars, dieven en moordenaars.

Helen pakte een krijtje van de vensterbank, liep de cel door en zette een streepje op de muur naast haar bed. Het was er een van vele in een lange, nette rij; Helen streepte elke dag van haar opsluiting af. Tot nu toe had ze zesenvertig nachten achter de tralies overleefd – als ze er nog vijftig zou redden, zou ze haar proces halen. Dat was het enige wat haar op de been hield.

Helen hoopte het hof te bewijzen dat ze onschuldig was, ook al wist ze dat dat heel moeilijk zou worden. Robert was zorgvuldig geweest: hij had haar DNA op de plaatsen delict achtergelaten, had vermoord op avonden dat Helen geen alibi had en had haar ertoe verleid om te liegen tegen collega's over haar persoonlijke band met de slachtoffers. Haar leugens waren doorzien en daarna was haar val snel gegaan. Omdat er geen zwaarbewaakte vrouwengevangenis in Hampshire was, was ze hier terechtgekomen. Haar enige bondgenoot, onderzoeker Charlie Brooks, werkte aan haar vrijlating, maar hoe groot wa-

ren haar kansen? Intussen leek Robert van de aardbodem verdwenen.

Elke dag hield Helen zich voor dat ze positief moest blijven, dat ze vertrouwen moest hebben in het rechtssysteem. Maar elke avond bracht nieuwe twijfels en ze begon bang te worden dat ze voorgoed in Holloway vast zou zitten. Was zo'n groot onrecht mogelijk? Kon men zich werkelijk zo voor de gek laten houden?

Op dit soort momenten voelde Helen zich door de wereld in de steek gelaten. Ze was altijd erg op zichzelf geweest, maar de eenzaamheid hier was vernietigend. Ze kon niemand vertrouwen, niemand in vertrouwen nemen en de nachtelijke stoet ratten en insecten bewees dat alleen ongedierte bereid was haar gezelschap te houden.

5

Leah werd hijgend en bang wakker. Ze had weer gedroomd. Deze keer werd ze achternagezeten in een eindeloos lange gang. In haar droom had ze geen idee waar ze naartoe ging of voor wie ze op de vlucht was. Ze wist alleen dat ze ondanks haar beste pogingen nauwelijks vooruitkwam. Toen ze omlaagkeek, zag ze tot haar verbijstering dat ze geen benen had – ze was een zwevend bovenlijf dat wanhopig in de lucht klauwde om aan haar achtervolgers te ontkomen.

Ze duwde haar gezicht in haar kussen en haalde diep adem. Haar nachtmerrie was zo levendig geweest dat haar hart tekeering en er een dun laagje zweet op haar voorhoofd stond. Ze schudde de donkere gedachten van zich af, trok de deken op en nam zich voor nog een paar uurtjes te slapen voordat de dag begon. Maar op hetzelfde moment verstijfde ze. De deken wilde niet omhoog en Leah beseftte dat de ritmische ademhaling die ze hoorde niet van haar was.

Er zat iemand op het voeteneinde van haar bed. Leah kneep haar ogen dicht en bad dat ze het duistere visioen kon verjagen, maar het geluid van de ademhaling drong tot haar door. In, uit, in, uit. Leah wilde schreeuwen, maar bleef doodstil liggen. Ze wist dat de komende minuten zouden bepalen of ze bleef leven of zou sterven.

Door niet te reageren kon ze wat tijd rekken en terwijl ze zich onrustig omdraaide alsof ze nog sliep, duwde ze haar rechterarm onder haar lichaam, zodat hij onzichtbaar was. Langzaam schoof ze haar hand onder haar kussen. Daar bewaarde ze haar wapen, zelfgemaakt van een scheermesje en het handvat van een tandenborstel. Dat had meer dan eens haar leven gered en dankbaar vouwde ze haar hand eromheen.

Alleen lag hij er niet. Leah liet haar voorzichtigheid varen en graaide met haar vingers in het wilde weg langs elke centimeter van het koude matras. Op hetzelfde moment hoorde ze een afgemeten stem.

‘Is dit wat je zoekt?’

Leah wilde het niet, maar toch draaide ze zich om om te zien wie dat had gezegd. Het was donker in de afgesloten cel, ze kon niet zien wie er aan het eind van haar bed zat, maar ze zag wel dat de persoon haar beproefde wapen vasthad. Het dodelijke mes knipoogde naar haar in het maanlicht.

6

‘Aanval met mes. Poging tot doodslag. Wie?’

Inspecteur Sandersons stem vulde de recherchekamer. Ondanks het vroege tijdstip zat de ruimte vol – met bekende en nieuwe gezichten. Het bleef even stil – had iemand nog een zaak nodig? – voordat rechercheur Lucas een stap naar voren deed en Edwards net voor was.

‘Ik neem hem wel,’ zei ze opgewekt. ‘Nog iets bijzonders?’

‘Ruzie in een kebabwinkel. De dader beweert dat het zelfverdediging was, maar volgens mij lijkt het meer op een poging tot moord.’

‘Ik kan geen betere zaak bedenken voor een vegetariër.’ Lucas zei het op speelse toon, maar het tempo waarmee ze haar penning en tas pakte zei iets anders.

Er was op de zevende verdieping veel veranderd sinds Helen vastzat. Het hele team had opgekeken naar hun bezielende leider – Sanderson ook – en haar ongenade had iedereen geraakt. Ze had zo lang leiding gegeven aan het onderzoeksteam Zwarte Misdrijven dat het even had geduurd voordat ze aan iemand anders op haar kamer gewend waren. Maar goed, Sanderson begon zich steeds beter te voelen in haar nieuwe rol en ze zag Lucas’ verlangen om indruk te maken als een

bewijs dat ze vooruitgang boekte. Misschien was er leven na Helen Grace.

Sanderson vond dat ze meer dan genoeg had gedaan om haar promotie te verdienen; ze had hard gewerkt om het ingewikkelde onderzoek naar het criminele gedrag van haar voorgangster nauwkeurig en tactvol uit te voeren. Toch was het een schok geweest toen commissaris Gardam haar had verteld dat zij de nieuwe inspecteur zou worden. Jonathan Gardam had haar gerustgesteld en erop aangedrongen dat ze het team naar eigen inzicht moest vormgeven. Deels om haar aan te moedigen, maar het was ook een bewuste poging om de schade als gevolg van Helens arrestatie enigszins te repareren. De reputatie van de politie van Hampshire had een aardige deuk opgelopen na de onthulling dat ze een moordenaar in hun midden hadden, en Gardam leek vastbesloten om dit te herstellen. Hij wist dat Sanderson volgens het boekje werkte – een feit dat ongetwijfeld invloed had gehad op haar promotie.

Zoals Sanderson had verwacht, vormde Charlie Brooks de enige smet op het geheel. Haar trouw aan Helen was onwrikbaar en het feit dat Robert Stonehill in Southampton was geweest ten tijde van de beruchte sm-moorden versterkte haar overtuiging dat Helen onschuldig was. De realiteit was dat er geen greintje bewijs was dat hem in verband bracht met de moorden, maar dat maakte voor Charlie niets uit; ze was geobsedeerd door Helen en Sanderson had haar meer dan eens moeten berispen voor een gebrek aan concentratie.

Sanderson keek door de ruimte en zag tot haar ongenoegen dat Charlie er niet was. Ze had zich niet ziek gemeld, was niet ergens anders ingezet en wist wel beter dan afwezig te zijn zonder verlof.

En dus was de vraag: waar was ze?

7

‘Kijkt u goed en zeg me of u hem herkent.’

De oude winkelier leunde over de uitstalling met snoepgoed en pakte de foto aan die Charlie in haar uitgestrekte hand hield.

‘Wat heeft hij op zijn geweten?’

‘Mishandeling, geweldpleging, diefstal. Hij heeft de eigenaar van een tapijtwinkel halfdood geslagen om de inhoud van de kassa. Dat kan u ook overkomen, dus neem de tijd, alstublieft.’

Charlie had de leugen zo vaak herhaald dat hij gemakkelijk van haar tong rolde.

‘Ziet eruit als een gemeen mannetje.’

‘Reken maar,’ ging Charlie verder. ‘We vermoeden dat hij hier in de buurt woont, dus misschien heeft hij hier wel eens bier en sigaretten gekocht.’

Hij bestudeerde de foto in stilte. Charlie zei niets, wachtte ongeduldig op een reactie, maar was vastbesloten om de concentratie van de man niet te verstoren. Hij was misschien wel de vijftigste winkelier die ze de afgelopen twee weken had bezocht en ze kreeg zo langzamerhand het gevoel dat ze zich aan strohalmen vastklampte.

De man op de foto was echt – Robert Stonehill – maar het misdrijf waar hij voor werd gezocht was volkomen verzonnen. Er was

geen tapijtwinkel, geen mishandeling en Charlie beseftte terdege dat ze met het fabriceren van een politie-incident alle regels overtrad. Maar goed, op die manier had ze wel een zaak in het systeem kunnen zetten en dat gaf haar tijd voor nader onderzoek. Deze misleiding kon ze niet volhouden, ze zouden er uiteindelijk achter komen, maar er zat niets anders op.

Een kort telefoongesprek met Helen was genoeg om Charlie ervan te overtuigen dat haar vriendin onschuldig was en vanaf dat moment had ze gezocht naar bewijs om haar vrij te krijgen. Ze had de Western Docks afgespeurd – daar had Robert zijn zenuwcentrum gehad – maar het primaire bewijs dat ze gehoopt had daar te vinden, was er niet. Het onderzoeksteam had in het vervallen gebouw waar Helen was gearresteerd wel een afdruk van Vans-gympen gevonden, maat 43, maar daar verder geen aandacht aan besteed. Toch was Charlie ervan overtuigd dat die van Stonehill was.

‘Wat denkt u? Is hij hier geweest? Hij is ongeveer een meter vijftachtig, rustig type, gewone kleren, maar dure gympen...’

Stonehill had onder de naam Aaron West bij een afgelegen filiaal van Wilkinson’s gewerkt toen hij de moorden pleegde. Charlie had alle mogelijke routes van de plaatsen delict naar zijn zenuwcentrum nagezocht en gewapend met een foto en een recente beschrijving was ze de straat op gegaan. Ze concentreerde zich op kleine supermarkten, kioskhouders en buurtwinkels. Stonehill was een uitgekookte figuur, maar hij was nog altijd een mens. Hij moest eten.

‘Sorry, meissie, ik herken hem niet.’

‘Kijkt u nog eens. Het is heel belang...’

‘Ik wil je graag helpen, maar hij is hier niet geweest.’

Zijn toon klonk nu harder, al was hij niet onvriendelijk. Waarschijnlijk kon hij merken hoe wanhopig Charlie was. Ze nam de

foto terug, bedankte hem en vertrok. Ze had nog drie winkels op haar lijstje staan. Die kon ze waarschijnlijk nog net afwerken voordat haar afwezigheid serieuze problemen zou opleveren. Wat de consequenties ook waren, hoe deprimerend dit buurtonderzoek ook was, Charlie gaf niet op.

Niet zolang een onschuldige vrouw achter de tralies zat.

8

‘Daar gaan we weer.’

Sarah Bradshaws stem galmde door de gang terwijl ze de cel opende. De grendels schoven weg en ze rukte de zware deur naar zich toe. Ze negeerde het gemopper en maakte een voor een de cellen op deze vleugel open. Het ging vlot en haar gevangenen kwamen tevoorschijn. Te slaperig om ruzie te zoeken, te high om tegen te sputteren stonden ze te wachten op het bevel om naar de eetzaal te gaan. Geen irritaties, geen arrogant gedrag. Geen wonder dat het appel voor Sarah het beste deel van de dag was.

‘Lachen, dames. Het is weer een prachtige nieuwe dag.’

Met een glimlach deed Sarah de laatste celdeur open voordat ze de centrale loopbrug overstak naar de oostzijde. Intuïtief wierp ze een blik achterom; door een personeelstekort was ze vanmorgen de enige bewaarder en uit ervaring wist ze dat ze haar gevangenen nooit de rug moest toekeren. Maar tot haar genoegen gedroeg iedereen zich zoals het hoorde. Grace was zoals gewoonlijk de eerste die tevoorschijn kwam, al snel gevolgd door de anderen. De junks, schizo’s en gestoorden die aan het eind van de dag in je gezicht spuugden als je maar even naar ze keek, hielden zich vanmorgen koest. Het was verbazingwekkend wat honger met een mens deed.

Sarah liep fluitend en rammelend met haar sleutels verder. Toen ze haar ronde had gedaan, kwam ze terug om haar koninkrijk te inspecteren. Voor het eerst viel haar op dat er een lege plek in de rij was.

Iedereen was aanwezig behalve Leah Smith. Zij zat in de cel tussen Grace en Rosie Haynes, een verstokte winkeldievegge en regelmatig terugkerende gast in Holloway. Die laatste twee stonden allebei geduldig in de gang te wachten op instructies, maar Leah was nergens te bekennen. Ze was niet iemand die normaal gesproken het gezag tartte, dus betekende haar afwezigheid – in het beste geval – dat ze ziek of opstandig was. In het ergste geval was het code zwart – gevangenaantal voor een zelfmoordpoging.

‘De gang op, Smith. Het is niet netjes om de dames te laten wachten...’ Ze zei het zelfverzekerd, maar haar stem klonk nu toch gespannen. Zelfdodingen gaven alleen maar ellende en de andere gevangenen sloegen erdoor op tilt omdat ze onvermijdelijk weer op cel moesten.

‘O wee, als ik je moet komen halen. Niet als je vandaag nog wilt eten...’

Nog steeds was er geen beweging, dus draaide ze zich om en liep met grote passen naar de westzijde van de vleugel. De andere gevangenen bemoeiden zich er nu mee en opperden schunnige suggesties over hoe Sarah Leah zou wakker maken. Sarah negeerde hen en liep snel door de gang langs Baulis, Cooke en uiteindelijk ook Grace. Sarah was nu bij Smiths cel. Ze haalde diep adem, trok de deur open en liep naar binnen.

Opgelucht zag ze dat alles rustig leek. Ze had gescheurde lakens, bloed op de muur of zelfs een overstroomde cel verwacht, maar nee, Smith lag op bed met een deken over haar heen.

‘Je bed uit met die luie reet van je, Smith, of je gaat op rapport.’

Nog altijd bewoog Leah niet. Ondanks haar boosheid be kroop